

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4209/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Татјана Танасковић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Смиљка Нинић адвокат из ..., ради утврђења права сусвојине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 80/19 од 11.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 80/19 од 11.07.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду П 739/18 од 03.10.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 10.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је сувласник куће саграђене на кат. парцели бр. ..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., са 2/5 идеалних делова што би тужена била дужна признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.375,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 80/19 од 11.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 739/18 од 03.10.2018. године, исправљена решењем истог суда од 10.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено, преко пуномоћника, изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Спор за утврђење права сусвојине на непокретности је имовинскоправни спор у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање. Због тога се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби је вредност предмета спора означена у износу од 935.000,00 динара. Тужила је по налогу суда дана 18.08.2006. године платила судску таксу на тужбу у износу од 28.800,00 динара, према означеној вредности предмета спора.

Како вредност предмета спора износи 935.000,00 динара, који износ је очигледно нижи од законом прописаног цензуса од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, (3.320.000,00 динара) ревизија тужиље није дозвољена у смислу одредаба чланова 403. став 3. и 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић